

Kate Alcott
Hollywood lánya

KATE ALCOTT

*Hollywood
lány*



GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Hollywood Daughter

Copyright © 2017 by Kate Alcott

Hungarian translation © Rácz Péter

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
RÁCZ PÉTER

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 201 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

ELSŐ FEJEZET

New York, 1959

– Leejtett valamit!

A rövidre nyírt, homokszínű hajú férfi, aki fölöttem lakott, szintén a postaládáját ürítette ki, amely az enyém mellett volt. A fűtési rendszer szellőzőrácsozata felé bukácsoló, krémszínű borítékra mutatott.

– Köszönöm! – Felkaptam a borítékot, és szemügyre vettem; a feladó neve és címe nem szerepelt rajta. Nem fordítottam rá különösebb figyelmet, annál inkább arra a levélre, amelyet a *Better Homes and Gardens* című, színes, szórakoztató anyagokat is megjelentető magazin küldött. Lehetséges, hogy közölni akarják egy újfajta, Barbie-nak nevezett babáról hevenyészve összekapart írásomat? Nem tartozott azok közé a sztorik közé, amelyek fölött egész este át görnyedtem – de legalább volt esélye, hogy valahol lehozzák. Vettem egy utolsó pillantást a kezemben lévő díszes borítékra: valószínűleg egy volt szaktársam esküvőjéről értesítettek benne, akire öt év távlatából csupán haloványan emlékezhettem.

A rövidre nyírt hajú férfi bezárta a postaládáját, és a felvonó felé vette az irányt. Nagyjából velem egykorú lehetett, a húszas éveinek a végén járhatott.

– Jó napja volt? – érdeklődtem ösztönösen.

Elkerekedett szemmel nézett rám.

– Ööö... igen – motyogta. Amikor kinyílt a lift ajtaja, valósággal beugrott.

Eszembe juthatott volna, amit alaposan belevéstem az agyamba: New Yorkban az ember nem kérdez semmit idegenektől. Az pedig, hogy mindenki idegennek számított a másik számára, az égvilágon senkit sem zavart.

Elindultam felfelé a lépcsőn a lakásomba. Az én napom mindenesetre nem alakult valami fényesen. Már túl régóta dolgoztam a *Newsweek*nél. Előléptettek olvasószerkesztővé, de a munka unalmas volt. A fizetésemből ki tudtam fizetni a számlákat, úgyhogy maradtam, de így kénytelen voltam esténként írni, hogy elküldhessem a cikkeimet a különböző magazinoknak. Úgy gondoltam, ha nem következik be fordulat az utóbbi fronton, ott van még az esély, hogy megkapom a szerkesztői posztot, amelyet már korábban megpályáztam. Erre fel ma? Másvalakit neveztek ki helyettem – egy fiatal srácot, aki nemrég fejezte be az egyetemet, és eddig lóti-futiként alkalmazták. Szóval igen, a szokásosnál is fáradtabb voltam. Számolni kezdtem a lépcsőfokokat, ami a kedvenc módszerem volt arra, hogy ne azon törjem a fejem, miért sodródom céltalanul. Ma este ez sem működött.

Megálltam a fordulóban, és belebámultam a tükörbe, amely azért volt ott, hogy a fényt visszaverve megvilágítsa a lépcsőt. Szemügyre vettem magam. Kék angórapulóver és -kardigán, a nyakamban egyfonatú gyöngysor, hosszú, dúsra szárított, barna bubifrizura – úgy festettem, mint bármelyik hasonló korú nő, aki sóvárogva várja, hogy mikor megy már férjhez. Az egyik kollégám megjegyezte, hogy „szemrevaló spiné” benyomását keltettem benne ma reggel. Feltételezem, hogy bóknak szánta. Ám

ahogy ott álltam a lépcsőfordulóban, eltöprengtem, mi is történt azzal a lánnyal, aki öt évvel azelőtt került ki a Bennington Egyetemről.

Nos, többé már nem voltam szűz.

Az első emeleten a szokásos szag fogadott, a fokhagyma és a hagyma átható, mégis megnyugtató, otthonos aromája, amely a szomszédos lakásból áradt. Nem ismerem az ott élő embereket, de már hallottam őket nevetni és veszekedni, most pedig elképzeltem, ahogy ott ülnek a piros kockás terítővel borított asztal körül, finom lasagnét lakmároznak, én meg itt állok kint a folyosón, beszívom a kopott szőnyeg dohos szagát, amelybe friss kutya-vizelet bűze vegyül.

Ó, *kérlek!* Az önsajnálatomon bosszankodva előkotorom a régi kulcsomót, kinyitottam az ajtót, és beléptem a lakásba, amely ma este valahogy még lehangolóbbnak tűnt, mint a lépcsőház. Odakint zuhogott az eső, a vastag vízsugarak zubogva patakozottak végig az ablakon, minden bizonnyal azért, mert az ereszeket évek óta nem tisztították ki.

A dohányzóasztalra hajítottam a postát. A tekintetem ismét megakadt a fontosnak vélt levélen. Vajon rosszabb kedvem lesz, ha kinyitom, és megnézem, mi áll benne? Felkaptam, és könnyed mozdulattal végighasítottam a tejet a körmömmel. Ahogy megfordítottam, a Barbie-ról szóló írásom hullott ki belőle.

„Köszönjük, hogy megtisztelt minket a cikkével. Sajnálatos módon...”

Rendben, nincs új a nap alatt. Az asztalon heverő rövid kéziratra pillantottam, amelyet előző nap kaptam vissza a *The Atlantictól* egy visszautasító levél kíséretében – szó szerint ugyanúgy kezdődött, mint a mostani. Vajon létezik valahol egy írógép, amelyet kizárólag arra használ-

nak, hogy elutasítsák a leendő szerzőket? Dühösen összegyűrtem a papírt, és a padlóra dobtam.

Ezután kissé komótosabban felbontottam a díszes borítékot.

Valóban meghívó volt benne. Csakhogy nem esküvőre szólt.

Hanem a Filmművészeti és Filmtudományi Akadémia díjkiosztó ünnepségére, a Los Angeles-i Pantages Theatre-ben megtartandó 1959-es Oscar-gálára, amelyre szívélyesen meghívták vendégként Jessica Malloyt – ez voltam én. Sehol nem szerepelt a kártyán, hogy tulajdonképpen ki volt a meghívó – csupán egy szűkszavú kérés, hogy a férőhelyek korlátozottságára való tekintettel az érintett a lehető legkorábban jelezze a részvételi szándékát.

Éreztem, hogy kihagy a szívem. Engem hívtak volna meg? Mi ez az egész? Bizonyosan valamilyen félreértésről van szó.

Végigsimítottam a meghívókártya fényes felületén, egy pillanat erejéig Aladdin csodatevő lámpájának képzelve. Az eltömődött, csurgó eresz és a penészes szőnyeg képe egy szemvillanás alatt elillant.

Az 1946-os Oscar-gála. Egyszer, egyetlenegyszer részt vettem a káprázatos eseményen – lenyűgözve lestem a riportereket, akik mikrofonnal a kezükben buzgón rohangáltak a gyönyörű emberek sokaságában, és éreztem, hogy a fejbőröm bizseregni kezd, amint izgatott hangon, szinte levegőt sem véve mikrofonvégre kapják a sztárokat. Becsuktam a szemem, és ismét ott lépkedtem a vörös szőnyegen, az államat előreszegve, az apám kezét fogva, igyekezve elkerülni a nyakukat nyújtogató rajongók tekintetét, akik szerettek volna egy pillantást vetni a hírességekre, a fényes, sima, hosszú szaténruhába bújít,

nádszálkarcsúságú nőkre és az elegáns, remekbe szabott szmokingot viselő, csinos férfiakra, akik benépesítették ezt a szemfényvesztő látszatvilágot. A múlt az összes csinnadrattájával és csillogásával együtt betolakodott a jelenbe. A fejem hirtelen zúgni kezdett: a lelki szemeim előtt fények, színek táncoltak, és a szívemet borzongató érzés remegtette meg, hogy ha rövid időre is, de a világ közepén éreztem magam.

Ami óhatatlanul felidézte Ingrid Bergman emlékét.

A rajongók odavoltak érte azon az estén, esedezve nyújtogatták felé a kezüket, amint kecsesen végigvonult a vörös szőnyegen; azt remélték, hogy a mosolyával körbefonja és olyasmivel ajándékozta meg őket, amiről évekig beszélhetnek majd. Szinte magam előtt láttam tökéletes formájú arcát, még a hangját is hallottam a fülemben.

Az emlékfoszlányok előhívták belőlem az örült gyermekkorom zűrzavarát, az akkori hangokat és illatokat. Ezt a meghívót – húztam végig egyik ujjamat a gravírozott betűkön – csakis tréfának szánhatta valaki. Kinek jutott volna eszébe, hogy visszahívjon abba a városba, amelyet soha többé nem akartam felkeresni? Valami elkerülte volna a figyelmemet?

A telefonért nyúltam, és azt tettem, amit gyakran szoktam – Kathleen számát tárcsáztam, aki a középiskolai barátnőm volt: a legerősebb kapcsolat, amely a múltamhoz kötött. Mindketten megváltoztunk azóta – ő ingatlankat értékesített Los Angelesben, és a túl sok cigarettától rekedtessé vált a hangja –, de szinte minden, amit mondott, észszerűen csengett, vagy harsány nevetést váltott ki belőlem. Velem ellentétben képes volt lepöckölni magáról – mintha holmi porszemek lettek volna – az előírások és rendszabályok diktátumait, ha terhessé váltak számára. Közös katolikus neveltetésünket könnyedén, minden

húhó nélkül hagyta maga mögött, és én irigyeltem ezért a laza nemtörődömségért. Barátságunk azután is fennmaradt, hogy én elmenekültem Los Angelesből. Kezdetben nem volt egyszerű kapcsolatban maradni egymással, de az évek során sikerült megoldanunk a problémát.

Hallottam, hogy a telefon kicsöng a távolban. Három óra volt az időeltolódás. *Legyél otthon, Kathleen*, könyörögtem magamban. *Szükségem van rád, hogy rájöjjenek a meghívó nyitjára.*

Kathleenben sosem kellett csalódnom.

– Meghívó? Hát ez érdekes – summázta.

– Milyen lehetséges kapcsolat fűzhet engem még ahhoz a világhoz?

– Nos... Érkezhetett akár az apád egyik barátjától is, nem?

– Nincsenek már sokan közülük, beleértve azokat is, akik börtönben ülnek. És egyikük sem rendelkezik annyi befolyással, hogy meghívót küldjön nekem. Tudni akarom, hogy kitől jött. Gyanús a dolog.

– Telefonálj néhányat, és járj utána, hogy valódi-e! És ha igen, akkor meg ugorj át ide néhány napra! Szeretnék már látni.

– Nos...

– Akárhogy is, ennél megfelelőbb nem is lehetne az időzítés. Van bőven mit bepótolnunk, és legalább alkalmas lesz végignézni a Szent Anna Akadémia végnapjait. – Némi csalafintaságot véltem kiszűrődni a hangjából.

– Micsoda?!

– Eladták az iskolánkat, Jesse. Doyle érsek pénzzé akarja tenni a telket. Az egészzet lebontják, és egy bevásárlóközpontot húznak fel a helyére.

Miért éreztem úgy, hogy hirtelen fájdalom nyilall a szívembe? A mi iskolánk. A spanyol missziók stílusára em-

lékeztető, a több évtizedes használatától megkopott épületek kecses tömbje, kényelmesen megbújva a dús lombú fák árnyékában, zöldellő pázsittal körülvéve...

– Mi lesz az apáccákkal?

– Egy öreg diákotthonban kapnak majd munkát odalent, a völgyben. Jössz akkor? Ez az utolsó esélyed.

– Miért akarnának velem találkozni? Elvégre én voltam az, aki miatt kudarcba fulladt az érettségi ünnepség, ha elfelejtetted volna.

– Voltak enyhítő körülmények – közölte Kathleen higgadt hangon.

Ezzel megfogott. Kibámultam az ablakon, amelyre újabb özönvíz zúdult. Iparkodnom kellene, hogy becsukjam az összes ablakot ahelyett, hogy csak fecserlem az időmet, és a múlt emlékei között kutakodom.

– Oké, akkor jössz? Talán még találkozhatasz a filmszakma új nagyjágyúival is. Tudod, olyanokkal, mint Bob Fosse. – Kathleen hangszíne csalogatóra váltott.

– Azt sem tudom, ki ő.

– Nos, akkor majd megtudod. És talán abban a szerencsében is részesülhetsz, hogy itt lehetsz a következő nukleáris kísérlet idején. Most már minden harmadik héten robbantanak.

– De hát azok Nevadában zajlanak!

– Ez igaz. Az összes turista azon töri magát, hogy az első sorban ülhessen Las Vegasban. Ám ha ügyes vagy, és jól időzítesz, akkor itt is találsz néhány helyet, ahonnan láthatod a robbantások fényét. Hallottad, hogy a jövő hónapban megkoronázzák az új „Miss Atombombát”?

– Megőrült a világ.

– Ja. Még Hollywoodnál is örültebb lett. – Pár pillanatra elhallgatott. – Figyelj! – szólalt meg aztán csendesen.

– Gyere vissza! Majd mindenhová együtt megyünk.

– Miért nem te jössz ide?

Nem csupán a rejtélyes meghívás sorsa forgott kockán, ezzel mindketten tisztában voltunk. Szerettem volna, ha közelebb él hozzám. Tudtam azonban, hogy Kathleen sosem lesz hajlandó elköltözni Los Angelesből.

– Hagyjam itt a lehetőségek földjét? Frászkarikát! – válaszolta. – Lehet, hogy rám köszön a szerencse, és meggazdagszom... Nos, ha nem is leszek milliomos – helyesbített –, de az biztos, hogy hamarosan veszek magamnak egy házat. Apropos, ha már botrányokról beszélünk: a *Screenland*ben megjelent egy zaftos sztori Errol Flynnről.

– Lerágott csont. Te most hasonló pletykákkal próbálsz visszacsábítani? – válaszoltam magamban mosolyogva.

– Persze! Annak idején szüntelenül ezekkel traktáltuk egymást, emlékszel? Sosem lehet megunni őket!

– Van benne némi igazság.

– Á, szóval jössz?

– Még gondolkodom rajta.

– Szólj, ha már döntöttél!

– Megfontolom, ígérem – ismételtem meg. Miután elbúcsúztunk egymástól, kimentem a konyhába, hogy töltsék magamnak egy pohár bort, közben a vallásos neveltetés és a hivalkodó külsőségesség furcsa keverékén töprengtem, amely meghatározta a Los Angeles álságos világában töltött gyermekkoromat. Sosem kedveltem a magas, csupasz törzsű pálmafákat.

Lényegében kezdettől fogva meghasonlott katolikus voltam; egy istenfélő, az életemet az egyház szigorú szabályai szerint alakító anya és egy olyan apa terméke, aki jobbára vállvonogatással és kuncogással intézte el a dol-

gokat, és ezzel hozzásegített ahhoz, hogy szabadabban lélegezzem. Tudtam, hogy elég különleges, a megszokottól eltérő család vagyunk, de ez nem érintett közvetlenül. Az egyetlen igaz hit egyházának a tagja voltam, és sajnáltam azokat a szerencsétleneket, aki nem voltak a tagjai. Szomorúnak tartottam a tényt, és abból, amit a hittanórákon hallottam, egyértelművé vált számomra, hogy ők nem juthatnak a mennyországba, amikor meghalnak. Ehelyett a pokol tornácára kerülnek, egy rideg, unalmas helyre – köztük jó emberek is, akiket nem kereszteltek meg. A plébániánk papja mindazonáltal burkoltan célzott rá, hogy nem kell túlságosan sajnálnunk őket, mert ők sem bántak velünk valami kedvesen – például nem voltak hajlandók munkát adni az ír meg a lengyel bevándorlóknak, és rávették a Ku-Klux-Klan tagjait, hogy fehér, lepelszerű köpönyegekben és csuklyáikban, amelyeken két nyílás szolgált arra, hogy kilássanak alóla, időről időre felvonulást rendezzenek a környékünkön, a kezükben égő fáklyákat lobogtatva, készen arra, hogy felgyújtsák a házainkat odalent Délen. A szabadkőművesek sem kedveltek minket, és tudtam azokról a táblákról is, amelyek a nagy gazdasági világválság idején bukkantak fel a bostoni üzletek kirakataiban a következő szöveggel: **ÍREKET NEM ALKALMAZUNK!** Az egész helyzet kusza volt, mintha a feje tetejére állt volna a világ.

Eltűnődöm, hogy mindez hogyan hatott a lelkemre. Gyerekként megrémisztett az a merevség, amely ahhoz kellett, hogy jó katolikus maradjak az egyház kötelékén belül, és a bűn elkerülése érdekében óvatosan lépkedjek. Apám megvédett, elsősorban a mindentudó, cinkos kacsintásaival. Roppant szórakoztató tudott lenni – nem véletlenül élt és dolgozott abban az elbűvölő álmvilágban, amelynek Hollywood volt a neve. Egy stúdió sajtó-

sa volt, amit olyan magas beosztásnak képzeltem, hogy úgy gondoltam, elég csak meglendítenie a varázspálcáját, és máris csodálatos világokat képes teremteni. Szerettem hallgatni, amikor a Selznick Filmstúdiónál végzett munkájáról mesélt, valamint a mókás történeteit a filmipar dicsfény övezte királyairól és királynőiről. A viselkedését magabiztosság jellemezte, és tudtam – bár nem lettem volna képes megfogalmazni –, hogy vidám, humoros sztorijai bizonyosan felülkerekednek a pokoltól és az elkárhozástól való félelmeimen, amelyek végigkísérték az első gyermekéveimet.

Nem mintha megfordult volna a fejemben, hogy próbára tegyem az utóbbi feltételezésemet. Erről gondoskodott az anyám, a mag szilárd, eltökélt módján.

Az anyám – az én nehezen megközelíthető, riadt tekintetű anyám. Az apám olykor viccelődve az egyház közlekedési rendőrének nevezte; másszor ez kevésbé hangzott viccesen. Anyám tisztában volt az élet erkölcsi buktatóival, és már első osztályos korom előtt kívülről fújtam a katekizmus tanításait. A pokolban kíméletlen eszközt látott, és fenntartás nélkül hitt benne.

Nem volt ez mindig így. Amikor kicsi voltam, többször is kísérletet tett rá, hogy a vallás szépségének és varázsának a hatása alá kerüljek. Emlékszem egy szentestére, amikor magával vitt az éjféli misére. A fogadalmi gyertyák pislákoló fényétől és a fenyőágak illatától megigézve térdeltem a jászol előtt, amelyben a gyermek Jézus élethű mása feküdt, miközben anyám a fülembé súgva mesélt a csodaszámba menő születéséről. Simogatta a hajamat, és én úgy éreztem, hogy valami közös lelki kötelékben és jóban osztozunk.

De nem őrződött meg bennem túl sok hasonló emlék. Korán ráébredtem, hogy a szüleim által képviselt két vi-

lág közötti megosztottság állandó feszültség forrása. Apám szívesen beszélt mindkettőről, anyám azonban fagyosan fogadta, amikor a katolikus egyházat bírálta. Mire tízéves lettem, apám arra az álláspontra jutott, hogy az egyház befolyása túlságosan nagy Hollywoodban. Részletesen ecsetelte, miképpen tartják rideg és bős tekinteteket a filmiparon az egyház cenzorai, akik döntőbíróként nyilváníthatnak valamilyen alkotást elfogadhatónak vagy elítélendőnek. A maga megfélemlített, ideges módján a filmipar is igyekezett ellátni a saját felügyelői szerepét, mondta az apám, de a legkeményebbnek mégis a katolikus püspökök bizonyultak. Ha egyszer valami nem tetszett nekik, Hollywood vigyázzba vágta magát, és hegyezte a fülét.

– Hát igen, túl sokat engedhettünk meg magunknak a harmincas években – közölte az apám, amikor az okokról kérdeztem. – Túl sok szex és meztelenség jelent meg a filmvászonon, és az embereknek elégük lett.

– Gabriel! – Még most is a fülemben cseng anyám intó hangja, amelyet egyre gyakrabban hallottam, ahogy növekedtem. – Még gyerek.

– Ő kérdezett, én csak válaszoltam – védekezett az apám. – Okos kis teremtés, nem kell féltetni.

Nagyra becsültem a szavait.

Apám szeretett elidőzni a témánál. Elég néhány mondat a szószerűkről, és filmeket vehetnek le a műsorról, jelentette ki. A stúdiók főnökei nem a pokol miatt aggódnak, hanem azért forgolódnak álmatlanul éjszakánként, mert attól félnek, hogy csökkenhet a jegyeladásokból származó bevételük. És nem csupán a filmekről volt szó. Ami a pokolra küldést illeti, szerinte Dante sem csinálhatná jobban, mint azok a washingtoni igazságosztók, akik újabban felbukkannak a színen.

– Kom-mu-nis-ta – ejtette ki lassan szótagolva. – Ha rányomod ezt a bélyeget valamelyik forgatókönyvíró vagy színész homlokára, máris véget vetettél a pályafutásának. Washington tele van elvetemült, gonosz fickókkal, akik táplálják ezt az üldözési mániát...

– Most már elég legyen, Gabriell! – tiltakozott ismét anyám. Nedves törülőkendőjével a műkő pultra csapott: az éles csattanás még apába is belefojtotta a szót.

Néha az a benyomásom, hogy Kathleen unja, ha hosszasan fejtegetem, miként tett tönkre emberi életeket a hollywoodi és washingtoni becstelen, aljas politika, a katolikus egyházzal már nem is beszélve, amely rögtön bűnt kiáltott, ha valaki akár csak egy apró vétséget is követett el, például megnézett egy betiltott filmet. Kathleen szerint én mindig is hevesebben reagáltam az életemet gúzsba kötő erkölcsi ellentmondásokra, mint bárki más az ismerősei közül.

– Azt szeretnéd, ha a világod mindkét része működné – szögezte le egy ízben.

– Néha egyszerűen csak szeretném mindkettőt kihajítani az ablakon.

– Sok szerencsét hozzá!

Kihagytam a vacsorát, helyette megittam a borom maradékát, és lassan elkezdtem készülődni a lefekvéshez. Szóval hamarosan lebontják a Szent Anna Akadémiát, a hit és a remény eme méltóságteljes szigetét, amely később olyan keserű szájját hagyott maga után bennem. Talán mégis oda kellene utaznom, hogy valamilyen formában meggyászoljam. Megfogadtam, hogy soha többé nem teszem be a lábam Los Angelesbe, de az éjjeliszekrényen fekvő meghívó csábítóan, különféle lehetőségekkel

kecsegtetve integetett felém. Talán meg kellene tennem. Talán eloszlathatnám a ködöt, amely oly régóta beburkol. Túl régóta.

Úgy terveztem, hogy nemsokára kiveszek egy hét szabadságot, amihez hozzájön még egy hétvége is. Felhasználhatnám arra, hogy elutazzak Los Angelesbe.

Nyugtalan álomba merültem, miközben az esőcseppek kopogását hallgattam az ablakon. Eszembe jutottak Kathleen szavai.

„Ez az utolsó esélyed.”

A zsilipkapuk kezdtek kinyílni.